

дойди, ами то се случило праздникъ. Насрещу праздникъ, вие знаете, човѣкъ се поотпуща повечко: съ тогозъ се чукне, съ оногозъ се чукне. па току вижъ, че се поначукалъ. И съ бай Таки се случи сжщото: отъ желание да препоръча бирата си, бѣше се доста понаквасилъ.

Думата ми е, да не ви се види чудно, че пощенскиятъ раздавачъ повтори почукването на вратата, па като не се обади никой, той нанесе такива удари върху невинната врата, че бай Таки трѣбваше да се събуди. И се събуди.

Той отвори очитѣ си, замижа срещу слънцето и гърмогласно попита:

„Кой тамъ!“

„Поща“, отговори раздавачътъ, влѣзе въ стаята, прекрачи до леглото, подаде едно писмо и побърза да се избави отъ задушената непровѣтрена спалня.

Бай Таки се поизкашля, както си му е редътъ, поотри си очитѣ и разгърна писмото.

Покана!

— Почитаемий господине, умолявате се да заповѣдате утре, недѣля, въ 5 часа следъ пладне,—въ склада „Сухиндолски вина“, гдето ще се обсъжда въпросътъ за основаването на едно въздържателно дружество.

Съ почитание:
за инициаторитѣ: **Танасъ Дочоолу,**
кръчмаръ.

Боже мой! колко на време се получи тая покана. За съхналото гърло и попуканитѣ устни на бай Така въ този моментъ бѣха такива агитатори въ полза на въздържанieto, щото той съ възторгъ усвои благородната идея и оставаше само да настъпи петиятъ часъ следъ пладне, за да се обяви най-горещъ защитникъ на въздържанieto.

Презъ деня бай Таки пи вода. (Криво да стоимъ, право да говоримъ — изпи си той две чашки винце, ама то тъй се казва).

Петъ часътъ ударилъ не ударилъ, бай Таки прекрачи прага на обширния складъ „Сухиндолски вина“.

— Тукъ ли е бай Танасъ? попита той момчето, което стърчеше задъ тезгяха.

— Заповѣдайте, тука сж, въ стаичката, — отговори почтително момчето и пристъпи, та му отвори вратата.

Стопанинътъ Танасъ Дочоолу посрещна любезно своя